

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 884: Hoặc Nghi Ngờ Rằng Vẫn Còn Có Pháp, Nào Ngờ Thật Ra Chẳng Có Pháp Nào Cả

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 075)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Hoặc nghi ngờ rằng vẫn còn có pháp, nào ngờ thật ra chẳng có pháp nào cả.】

Ý nghĩa này, hy vọng chư vị hãy dụng tâm thể hội cho kỹ, đích thực là không có pháp. Vô Thượng Bồ Đề mà Phật đắc được là gì? Chẳng qua là đem Kiến Tư phiền não, Trần Sa phiền não, Vô Minh phiền não tẩy đều xả bỏ sạch hết, thì gọi là Vô Thượng Bồ Đề. Làm gì có sự thật là còn có cái Vô Thượng Bồ Đề nào nữa? Không có chuyện như vậy đâu. Chúng ta dịch câu này sang tiếng Hoa là “Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác”, phàm phu chúng ta không có, phàm phu thì mê hoặc điên đảo.

Phật dạy chúng ta, đem Kiến Tư phiền não buông xuống, xả bỏ đi, không còn chấp trước nữa, thì gọi là Chánh Giác; đặt cho nó một cái tên gọi là Chánh Giác, kỳ thực làm gì có Chánh Giác? Không có, chỉ là vị ấy đã đoạn dứt Kiến Tư phiền não mà thôi. Lại đem Trần Sa phiền não đoạn dứt, buông xuống rồi, không cần nữa, không còn chấp trước nữa, vô minh cũng buông xuống một phẩm, hoặc là buông xuống vài phẩm, thì gọi là Chánh Đẳng Chánh Giác. Thật sự có Chánh Đẳng Chánh Giác ư? Không có. Chẳng qua là Kiến Tư, Trần Sa, Vô minh buông xuống được vài phần mà thôi, nên mới đặt cho nó một cái tên gọi là Chánh Đẳng Chánh Giác. Bốn mươi một phẩm Vô minh tẩy đều buông xuống, đều không còn nữa, thì lại thêm vào cái tên gọi là Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác. Dùng cái giả danh này để hiển thị sự thật này, bạn chớ nên cho rằng cái danh hiệu này là thật có, nếu vậy thì bạn lại khờ khạo rồi, lại khởi vô minh, lại bị danh tướng làm cho mê mờ rồi.

Phật không làm mê hoặc người, là do con người tự mê, thật đáng thương thay! Biết bao nhiêu người tụng kinh Phật lại bị Phật làm cho mê mờ, Phật nhìn thấy tình trạng này liền lắc đầu than thở, đây chính là bạn không hiểu được nghĩa chân thật của Như Lai. Tại vì sao lại mê? Chính là do chấp trước, chính là buông không xuống. Hạng người nào được gọi là giác ngộ, là bậc Giác giả? Người buông xuống được thì giác ngộ, người không buông xuống được thì là mê hoặc, giác và mê chính là được phân biệt ở ngay chỗ này. Làm gì có giác với mê? Thật sự mà nói chính là một người thì buông xuống được, một người thì buông không xuống, mọi người cần phải thấu suốt đạo lý này. Chân thật mà nói thì chẳng có pháp, Phật chẳng có pháp nào có thể nói được cả.